

saa ivrige for at komme ud over det, som fra vor Side i Forbindelse med det ærede Medlem fra Vestervig (N. Andersen) opstillede ved anden Behandling. Sagen er jo nemlig den, at det Forslag, som da forelaa, det saakaldte subsidiære Forslag fra det ærede Medlem fra Vestervig, er en absolut Del af Ordningen af de kjøbenhavnske Banegaardsforhold, som kun repræsenterer en Sum af 1³/₄ Mill. Kr., og det er vel anvendte Penge. Ingen har protesteret imod, at det var en fornuftig og hensigtsmæssig Anvendelse. Jeg har for saa vidt ikke hørt nogen protestere mod, at derved vilde kunne tilvejebringes en virkelig Forbedring af Forholdene. Man har sagt, at det ikke var fyldestgørende, og det ikke var nok; men at det var en virkelig Forbedring, har den ærede Minister ikke kunnet nægte. (Sidenrigsministeren: Ja for et halvt eller et helt Aar). Den ærede Minister taler bestandig om et halvt og et helt Aar, men det er noget, Tiden vil vise, jeg tror ikke derpaa. Jeg vil dog nævne en Ting straks i Forbindelse dermed, og det er dette: Hvis det nuværende Forslag om Banegaardsordningen skulde strande paa sin Vej her gennem Rigsdagen i den muligvis korte Tid, der er tilbage, hvis det ikke skulde blive til Alvor, at denne Ordning bliver truffet i denne Rigsdagssamling, kunde det interessere mig at høre, hvad den højtærede Indenrigsminister saa tænker sig, om det saa er hans Mening at gaa til disse Anlæg ad provisorisk Vej (Afbrydelse). Ja, man holder ikke af i denne Sal for Tiden at tale om Provisorier, saa bliver der hysset, men alle Nerver ere ikke lige svage, og mine kunne godt taale at se denne Sag i Øjnene. Lad os hellere være klare derover, da det maaske vil være Konsekvensen af at modsætte sig en midlertidig Løsning, at man siger — jeg kunde tænke mig denne Mening fremsat —, at Forholdene vare saa gale nu, at det var absolut nødvendigt at gøre noget, og at det derfor var umuligt at udsætte Sagen. Det har jo vist sig, at man har kunnet gaa den Vej før, og at man altsaa maa være belavet paa, at man igen kunde gaa denne Vej. Jeg mener, at det kunde have nogen Interesse at høre dette, thi hvis Forholdene ikke ere saa paatrængende nødvendige, at det er i den Grad umuligt at udsætte Ordningen, saa vil dog vist den ærede Minister indrømme, at vort Forslag var en Vej til i alt Fald at komme i Gang og blive i Stand til at løse Spørgsmaalet. Nu siger ganske vist den højtærede Minister, at det kun vil blive en Løsning for en Tid, men derom kan der dog være delte Meninger. Det er

umuligt for Ministeren, selv med den Sagkundskab, der staar til hans Raadighed, og de Erfaringer, han har, at sige, hvorledes Trafikken vil udvikle sig inden for den Tid. Det vil i ethvert Tilfælde ikke kunne siges, om ikke netop dette kunde pege i Retning af at komplettere dette Anlæg ved hderligere Udvidelser i Retning af Østerbro. Det ærede Medlem fra Vestervig (N. Andersen) mener jo, at man straks skulde gaa over til Østerbro med hele Godstrafikken, men jeg skal ikke gøre mig til Dommer mellem de forskellige Anstuelser om Øster- og Vestervig, men blot sige, at det ærede Medlem fra Vestervig dog ogsaa maa have nogen Berettigelse til at tale med om disse Forhold, og at der derfor nok kunde være nogen Grund til over for disse Alternativer at se paa dem hver for sig for at se, hvilket af dem der maatte faa den største Tilslutning. Jeg maa undre mig over, at særlig alle disse Landsrepræsentanter, ærede Medlemmer, som ellers tale om, at de ikke ville drive Kjøbenhavnspolitik — et Ord, som jeg for øvrigt meget misbilliger, idet jeg mener, at vi skulde føre en almindelig Landpolitik, som tager Hensyn til alle Sider —, ville indtage en saadan Stilling. Der er jo nemlig særlig blandt det høje Flertal en hel Del Medlemmer, som vi høre tale om dette Kjøbenhavneri og den megen Hensyntagen til Hovedstaden, at det er noget, som vi Bønder — vi jydsk Bønder, hører man særlig — ikke skulde befatte os med. Jeg indrømmer, at det i al Almindelighed ikke er nogen rigtig Tanke, men jeg ser med Forundring, at en hel Del Medlemmer, som ellers ere vante til at tale i den Tone, nu ere saa ivrige for at gaa imod os, som ville standse ved en foreløbig Løsning af dette Spørgsmaal og se Tiden an. Det indrer mig saa meget mere, som det, vi foreslaa, ikke fra nogen Side anses for at være spildt Arbejde. Der er ingen, der mener, at det vil være noget forspildt eller forskertjet derved. Hvis det var Tilfældet, kunde jeg forstaa deres Standpunkt, men nu er der jo ingen, der siger, at disse Penge vilde være spildte; de ere fornuftigt og forvarligt anvendte, og Spørgsmaalet bliver kun om, hvor længe denne Løsning vil være fyldestgørende. Jeg kunde nok forstaa — og det hørte jeg jo ogsaa — at der er Medlemmer af dette høje Flertal, som have en anden Begrundelse. Det kan være, at der staar noget andet skrevet i deres Indre, at der er en indre Stemme hos dem, som ikke kommer til Orde her. I Gaar motiverede jo det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Leth-Gespens) sin Stilling i en anden Sag